

LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

MIZA
LETALA

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Ajunul Anului Nou a picat într-o duminică. N-ar fi fost o problemă atât de mare dacă bunica n-ar fi considerat „Adună-ți familia la cina de duminică!“ drept o poruncă sacră sau dacă unchiul Rio nu s-ar fi numit singur responsabil pentru turnarea vinului.

Și a fost mult vin.

Când a venit momentul să strângem vasele, era destul de clar că niciunul dintre adulți nu va conduce singur spre casă prea curând. Având în vedere că tata avea șapte frați, toți căsătoriți, câțiva dintre ei cu copii mai mari decât mine cu zece ani sau mai mult, se înțelege că erau mulți „adulți“. Numeroasele discuții aprinse pe care le auzeam în spatele meu, în timp ce duceam un teanc de farfurii în bucătărie, erau aproape – dar nu cu desăvârșire – acoperite de râsete gălăgioase.

Privită din afară, scena părea de-a dreptul haotică. Dar, privită cu un ochi de *profiler*, era simplă. Ușor de înțeles. Ușor de lămurit. Așa era o familie. Ce *fel* de familie, ce personalități individuale cuprindea se putea afla din detalii: cămăși băgate sau scoase din pantaloni, vase ciobite, dar mânuite cu dragoste.

— Cassie! a izbucnit fratele bunicii, zâmbindu-mi euforic, cu ochii împăienjeniți, când am intrat în bucătărie. Ți-e dor de familie, nu? Ai venit ca să-l vizitezi pe bătrânul tău unchi Rio!

Cei din casă știau că îmi petrecusem ultimele șase luni într-un program educațional pentru tineri talentați finanțat de guvern. Practic, o școală cu internat, mai mult sau mai puțin. În parte, era adevărat.

Mai mult sau mai puțin.

— Aș! a exclamat iritată bunica în direcția unchiului Rio, luându-mi teancul de farfurii din mâini și punându-l în chiuvetă. Cassie nu s-a întors pentru bătrânii fără minte care beau prea mult și vorbesc prea tare, a spus *nonna*, suflecându-și mânecile și pornind robinetul. S-a întors ca s-o vadă pe *nonna* ei. Ca să-mi ceară scuze pentru că nu m-a sunat așa cum ar fi trebuit.

Două muștrări dintr-o lovitură. Unchiul nu prea s-a sinchisit. Dar eu am simțit junghiul scontat al vinovăției și m-am alăturat *nonnei* la chiuvetă.

— Lasă-mă pe mine, i-am propus.

Nonna a pufnit nemulțumită, dar s-a dat la o parte. Mă liniștea gândul că o găsesc aceeași dintotdeauna: în parte o cloșcă cu pui, în parte dictatoare, domnind peste familie cu *ziti** la cuptor și un pumn de fier.

Dar eu n-am rămas aceeași. Nu puteam evita gândul ăsta. *Eu m-am schimbat*. Noua Cassandra Hobbes avea mai multe cicatrici – și la figurat, și la propriu.

— Devine țâfnoasă când nu știe de tine mai multe săptămâni la rând, mi-a spus unchiul Rio, arătând-o pe *nonna* cu capul. Dar poate că ești ocupată? a întrebat și, luminându-se deodată la față, m-a studiat câteva secunde. Frângi inimi! a declarat. Câți iubiți ne ascunzi acum?

— N-am iubit.

Mă acuza că-i ascund iubiți de ani întregi. Era prima și

* Preparat culinar specific bucătăriei italo-americeane, făcut, de regulă, din paste ziti, cu formă tubulară, sos de roșii, brânză și diverse alte ingrediente, pregătit în tavă la cuptor (n.t.).

LIBRIS | We know books
singura dată când avea dreptate.

— Tu! a izbucnit *nonna*, ațintind o spatulă – care-i apăruse în mână din senin – asupra unchiului Rio. Afară!

Unchiul a privit spatula cu băgare de seamă, dar s-a ținut pe poziție.

— Afară!

După trei secunde, eu și *nonna* eram singure în bucătărie. S-a uitat la mine cu o privire ageră și expresia i s-a împlânzit ușor.

— Băiatul care te-a luat de aici vara trecută, a spus, acela cu mașina simandicoasă... Sărută bine?

— *Nonna!* am izbucnit, înecându-mă.

— Am opt copii, mi-a spus. Știu cum e cu săruturile.

— Nu, am spus repede, frecând farfuriile și încercând să nu deduc prea multe din afirmația ei. Eu și Michael nu suntem... Nu-i nimic...

— Ah! a zis *nonna* cu perspicacitate. Săruturile lui nu-s așa de bune, a spus, lovindu-mă încurajator pe umăr. E tânăr. Poate învăța!

Conversația era incredibil de stânjenitoare din mai multe motive, dintre care unul important era că-n ultima vreme nu mă sărutasem cu *Michael*. Dar, dacă *nonna* voia să creadă că sunasem acasă atât de rar pentru că eram prinsă în mrejele iubirii adolescente, n-aveam de gând s-o contrazic.

Era mai ușor de înghițit decât adevărul: mă afundasem într-o lume a mobilurilor și a victimelor, a ucigașilor și a cadavrelor. Fusesem răpită. De două ori. Încă mă trezeam noaptea cu gândul la colierele de plastic care-mi răniseră încheieturile, cu zgomotul focului de armă țiuindu-mi în urechi. Uneori, când închideam ochii, vedeam o lumină oglindită de lama unui cuțit însângerat.

— Ești fericită la școala asta a ta?

Nonna se străduia din răspuțeri să vorbească pe un ton

degajat. Nu m-a păcălit. Locuisem cinci ani cu bunica din partea tatei înainte să mă fi alăturat programului Înzestrații. Voia să mă știe în siguranță și fericită. Voia să mă întorc aici.

— Da, sunt, i-am spus. Sunt fericită.

Nu era o minciună. Pentru prima dată în viață, simțeam că-mi găsisem locul. Alături de colegii mei Înzestrați, nicio dată nu era nevoie să mă prefac că aș fi altfel decât sunt. N-aș fi reușit nici dacă aș fi vrut.

Într-o casă plină cu oameni care observau lucruri pe care majoritatea oamenilor le treceau cu vederea, îmi era imposibil să mă ascund.

— Arăți bine, a recunoscut *nonna* fără tragere de inimă. Și mai bine acum, după ce te-am hrănit o săptămână.

A pufnit din nou, apoi m-a dat la o parte cu blândețe și a continuat să spele vase în locul meu.

— O să-ți dau mâncare s-o iei cu tine la întoarcere, a declarat. Băiatul ăla care te-a luat cu mașina e prea slab. Poate c-o să te sărute mai bine dacă pune puțină carne pe oase.

M-am înecat.

— Ce aud despre săruturi? a răsunat o voce din prag.

M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe unul dintre frații tatei. Dar am dat cu ochii chiar de tata. Am încremenit. Era instalat cu forțele armate peste ocean și ne așteptaserăm să ajungă abia peste câteva zile.

Ultima dată îl văzusem cu mai bine de un an în urmă.

— Cassie.

Tata m-a salutat cu un zâmbet țepăn și nu într-un totuț sincer.

M-am dus cu gândul la Michael. Ar fi știut exact cum să-i interpreteze încordarea de pe chip. Spre deosebire de el, eu eram profiler. Puteam să culeg un set de detalii mărunte – conținutul servietei cuiva, formulele cu care obișnuia cineva

să salute – și să alcătuiască imaginea de ansamblu: firea persoanei respective, dorințele ei, modul în care s-ar fi purtat în orice situație dată.

Cât despre sensul precis al zâmbetului ăstuia nu-tocmai-zâmbitor? Emoțiile pe care le ascundea tata? Dacă simțea un licăr de familiaritate, dacă era mândru sau dacă avea orice alt sentiment părintesc când se uita la mine?

Asta nu știam.

— Cassandra, m-a dojenit *nonna*, primește-l cum trebuie pe tatăl tău.

Înainte să pot spune ceva, bunica l-a cuprins cu brațele și l-a strâns cu putere. L-a pupat, apoi i-a dat câteva palme drăgăstoase, apoi l-a pupat din nou.

— Te-ai întors devreme, a spus, desprinzându-se în sfârșit de fiul risipitor și privindu-l cu o anumită expresie – probabil cea pe care i-o adresase în copilăria lui, când lăsase urme de noroi pe covor. De ce?

O clipă, privirea tatei a zburat înapoi spre mine.

— Trebuie să vorbesc cu Cassie.

Nonna a mijit ochii.

— Și despre ce trebuie să-i vorbești? a întrebat, împungându-l în piept – de mai multe ori. E fericită la școala ei nouă, cu iubitul ei slăbănog.

Abia i-am înțeles cuvintele. Toată atenția mea era concentrată asupra tatei. Era ușor neîngrijit. Parcă n-ar fi dormit deloc noaptea trecută. Nu se încumeta să mă privească în ochi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, a spus *nonna*, cu vehemența unui șerif care impune legea marțială. Nu s-a întâmplat nimic, a repetat, întorcându-se spre tata. Spune-i că nu s-a întâmplat nimic! i-a ordonat.

Tata a traversat camera și m-a cuprins cu blândețe de umeri.

De obicei nu ești atât de blând.

Creierul meu a parcurs toate informațiile pe care le știam despre el – relația noastră, firea lui, faptul că era aici. Stomacul parcă-mi fusese umplut cu plumb. Brusc, am intuit ce avea să-mi spună. Gândul m-a paralizat. N-am mai putut să respir, n-am mai putut să clipesc.

— Cassie, a spus încet. E vorba despre mama ta.

Eo diferență între a fi *presupus moartă* și *moartă*, o diferență între a te întoarce într-o cabină de schimb împroșcată cu sângele mamei tale și a ți se spune după cinci ani că a fost găsit un cadavru.

La doisprezece, treisprezece, paisprezece ani mă rugasem în fiecare noapte ca cineva s-o găsească pe mama, ca poliția să descopere că s-a înșelat, ca, în ciuda probelor, în ciuda cantității de sânge pierdute, mama să apară din nou. În viață.

În cele din urmă, am renunțat la speranță și am început să mă rog ca poliția să-i găsească trupul. Mi-am imaginat cum ar fi să mă cheme ca să-l identific. Cum ar fi să-mi iau acum rămas-bun. Cum ar fi s-o îngrop.

Nu-mi imaginasem situația de față.

— Sunt convinși că-i vorba despre ea? am întrebat încet, dar calm.

Eu și tata stăteam în capetele opuse ale unui leagăn de verandă, doar noi doi, pentru că n-am fi găsit niciun loc mai intim în casa *nonnei*.

— Locul se potrivește, a răspuns, privind în noapte, fără să se întoarcă spre mine. La fel și timpul. Încearcă să vadă dacă dantura se potrivește cu datele stomatologice cunoscute, dar v-ați mutat atât de des...

Atunci a părut să-și dea seama că-mi spune ceva ce știam deja. Istoricul stomatologic al mamei avea să fie greu de găsit.

— Au găsit asta.

Mi-a întins un lanț subțire de argint. De capătul lui atârna o piatră prețioasă mică și roșie.

Mi s-a încleștat gâtul.

Al ei.

Am înghițit în sec, încercând să-mi înăbuș gândul, ca și când aș fi putut să-l uit printr-un simplu efort de voință. Tata a încercat să-mi dea colierul. Am clătinat din cap.

Al ei.

Știusese că mama era aproape sigur moartă. *Știusese* asta. O crezusem. Dar acum, privind colierul pe care-l purtase în noaptea aceea, n-am mai putut să respir.

— Asta-i o probă, m-am forțat să spun. Poliția n-ar fi trebuit să ți-o dea. E o probă.

Unde le-a fost capul? Colaboram cu FBI-ul doar de șase luni. Petrecusem aproape tot acest timp lucrând în culise și până și eu știam că lanțul probelor nu trebuie întrerupt doar pentru ca o fată pe jumătate orfană să poată primi un obiect care-i aparținuse mamei sale.

— Nu s-a găsit nicio amprentă pe el, m-a asigurat tata. Nici alte urme materiale.

— Spune-le să-l păstreze, am spus categoric, ridicându-mă și ducându-mă la marginea verandei. Poate că o să le trebuiască. Pentru identificare.

Trecuseră cinci ani. Dacă erau în căutarea evidențelor stomatologice, probabil că nu mai aveam ce să identific. *Nimic în afară de oase.*

— Cassie...

Nu l-am mai ascultat. Nu voiam să aud de la un bărbat care abia o cunoscuse pe mama că polițiștii n-au nicio pistă, că li s-a părut în regulă să compromită probe pentru că nimeni nu se aștepta ca ancheta să fie rezolvată.

După cinci ani, exista un cadavru. Acesta era un indiciu. *Crestături pe oase. Modul în care a fost îngropată. Locul în care*

LIBRIS | We know books
a așternut-o ucigașul pentru somnul de veci. Trebuia să existe ceva. Vreau un indiciu cu privire la cele întâmplate.

Te-a atacat cu un cuțit. M-am strecurat în mintea mamei, privind lucrurile din perspectiva ei, încercând să lămuresc ce se întâmplase în ziua aceea, cum mai făcusem de nenumărate ori. *Te-a atacat prin surprindere. Te-ai împotrivit.*

— Vreau să văd locul, am spus, întorcându-mă din nou spre tata. Locul în care au găsit trupul, vreau să-l văd.

Tata își dăduse acordul sub semnătură ca să mă înscriu în programul pentru tineri talentați ai agentului Briggs, dar habar n-avea ce fel de „educație“ primesc. Nu știa în ce constă de fapt programul. Nu știa ce pot să fac. Ucigași și victime, AN și cadavre – acesta era limbajul meu. *Al meu.* Și tragedia care se abătuse asupra mamei?

Și aceea era a mea.

— Nu cred că-i o idee bună, Cassie.

Nu e decizia ta, m-am gândit, fără s-o spun cu voce tare. Nu avea rost să mă cert cu el. Dacă voiam să obțin acces la locul în care fusese descoperit trupul, la fotografii, la orice altă probă găsită, oricât de mărunță, trebuia să vorbesc cu altcineva decât cu Vincent Battaglia.

— Cassie? a spus, ridicându-se și făcând nehotărât un pas spre mine. Dacă vrei să vorbim...

M-am întors și am clătinat din cap.

— Sunt bine, i-am spus, refuzându-i propunerea și înghițind nodul care mi se pusese în gât. Vreau doar să mă întorc la școală.

„Școală“ era mult spus. În total, în programul Înzestrații erau înscriși cinci elevi, iar lecțiile noastre includeau ceea ce s-ar putea numi „aplicații practice“. Nu eram doar elevi. Eram instrumente care trebuiau folosite.

O echipă de elită.

Fiecare dintre noi avea câte un talent, câte o aptitudine perfecționată în mediul în care copilărise.

Niciunul dintre noi n-a avut o copilărie normală. Acestea erau cuvintele pe care le repetam în gând iar și iar patru zile mai târziu, în timp ce așteptam în capătul aleii casei bunicii să sosească șoferul. Altfel, n-am fi fost Înzestrați.

În loc să mă gândesc la circumstanțele în care crescusem, mutându-mă din oraș în oraș cu mama, care-i păcălea pe oameni în așa fel încât să creadă că are puteri metapsihice, m-am gândit la ceilalți – la tatăl psihopat al lui Dean și la faptul că Michael fusese nevoit să învețe să citească emoțiile ca să poată supraviețui. La Sloane și la Lia și la ceea ce bănuiam despre copilăriile lor.

Gândul la colegii mei Înzestrați mi-a provocat un dor de casă anume. Îi voiam aici – pe toți sau pe oricare dintre ei – atât de tare, încât aproape că mi se tăia respirația.

„Dansează până-ți trece.” Puteam auzi vocea mamei în gând. Am revăzut-o cu ochii minții, înfășurată într-un șal de un albastru-viu, cu părul roșcat umed de frig și de zăpadă, pornind radioul mașinii și mărinind volumul.

Acesta fusese ritualul nostru. De fiecare dată când ne mutam – dintr-un oraș în altul, de la o țintă la alta, de la un spectacol la altul – puneam muzică și dansam pe scaune până când uitam de toate și de toți cei pe care-i lăsam în urmă.

Mama fusese genul de persoană care nu accepta să ducă dorul nimănui multă vreme.

— Pari îngândurată.

O voce gravă și serioasă m-a adus cu mintea înapoi în prezent.

M-am împotrivit amintirilor – și năvalei de emoții care încercau să mă copleșească odată cu ele.

— Bună, Judd.

Bărbatul angajat de FBI ca să ne poarte de grijă m-a privit un moment, apoi mi-a luat geanta și a urcat-o în portbagaj.

— Nu-ți iei rămas-bun? a întrebat, arătând cu capul spre verandă.

M-am întors și am văzut-o pe *nonna*. Mă iubea. Pătimaș. Fără ezitare. *Încă din clipa în care m-ai cunoscut*. Eram datoare măcar să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Cassandra? a spus vioaie când m-am apropiat. Ai uitat ceva?

Ani la rând crezusem că ceva s-a frânt în mine, că puterea mea de a iubi – pătimaș, fără ezitare, în mod liber – murise odată cu mama.

Ultimele luni îmi demonstraseră că mă înșel.

Am luat-o în brațe pe bunica și m-a îmbrățișat și ea, strângându-mă din răputeri.

— Trebuie să plec, am spus după o clipă.

Mi-a lovit obrazul cu puțin mai multă putere decât ar fi fost nevoie.

— Să mă suni dacă ai nevoie de ceva! a ordonat. Orice!

Am încuviințat din cap. A ezitat o clipă.

— Îmi pare rău, a spus cu delicatețe. Pentru mama ta.

Nonna nu o cunoscuse. Nu știa nimic despre ea. Nu le spusese rudelor din partea tatei despre râsul ei, despre jocurile prin care mă învățase să citesc oamenii, despre faptul că-mi spunea „orice-ar fi!“ în loc de „te iubesc!“; pentru că nu doar că mă iubise – mă iubise la nesfârșit, orice-ar fi.

— Mulțumesc, i-am spus bunicii, ușor răgușită.

Am înăbușit durerea care-mi creștea în inimă. La un moment dat, avea să mă ajungă din urmă.

Mereu mă pricepusem mai curând să-mi împart sentimentele în compartimente, în loc să scap cu totul de emoțiile nedorite.

Întorcând spatele ochilor iscoditori ai *nonnei* și mergând înapoi la Judd și la mașină, n-am putut să-mi alung din minte vocea mamei:

Dansează până-ți trece!

Judd a condus în tăcere. M-a lăsat pe mine să-i pun capăt, dacă și când eram pregătită.

— Polițiștii au găsit un trup, am spus, după zece minute în care m-am chinuit să împing cuvintele printre buze. Cred că e al mamei.

— Am auzit, a spus Judd simplu. Briggs a primit un telefon.

Agentul special Tanner Briggs era unul dintre cei doi agenți FBI care supravegheau programul Înzestrații. El mă recrutase, folosindu-se de cazul mamei.

Bineînțeles că primise un telefon.

— Vreau să văd trupul, i-am spus lui Judd, privind fix la drumul din față.

Puteam să mă împac cu situația mai târziu. Puteam să jelesc mai târziu. Răspunsuri, date, *astea* îmi trebuiau acum.

— Fotografii cu locul descoperirii, am continuat, vreau să văd tot ce reușește Briggs să obțină de la localnici.

Judd a așteptat o clipă.

— Asta-i tot?

Nu. Asta nu era tot. Voiam, cu disperare, ca trupul găsit de poliție să nu fie al mamei. Și voiam să fie al ei. Și nu avea importanță că dorințele astea se contraziceau. N-avea importanță că mă puneam în situația de a pierde, oricum ar fi.

Am strâns din dinți, mușcându-mi interiorul obrazului. După o clipă i-am răspuns la întrebare cu voce tare.

— Nu. Asta nu-i tot. Vreau să prind persoana care i-a făcut asta.

Măcar acest lucru era simplu. Era clar. Mă înscriisesem în programul Înzeștrății ca să trimit ucigași după gratii. Mama merita să i se facă dreptate. Și eu meritam să mi se facă dreptate, după câte pierdusem.

— Ar trebui să-ți spun că vânarea persoanei care a omorât-o n-o să-ți-o aducă înapoi.

Judd a schimbat banda, părând mai atent la drum decât la mine. Nu m-a păcălit. Fusese lunetist în infanteria marină și mereu era conștient de ce se petrece în jur.

— Ar trebui să-ți spun, a continuat, că obsesia față de cazul acesta n-o să-ți ușureze durerea.

— Dar n-o s-o faci, am remarcat.

Știi cum e să-ți se sfărâme lumea. Știi cum e să te trezești în fiecare zi cu gândul că monstrul care a sfărâmat-o încă umblă liber și poate să-și repete crima oricând.

Judd n-avea să-mi spună să-i dau pace. Nu putea.

— Ce ai face, am spus încet, dacă ar fi vorba despre Scarlett? Dacă ar fi apărut un indiciu, oricât de mic, legat de cazul ei?

Nu mai rostisem numele fiicei lui de față cu el. Până de curând, nici nu știusese despre existența ei. Nu știam mai nimic despre ea în afară de faptul că fusese victima unui ucigaș în serie cunoscut ca Nightshade.

Știam doar cum s-ar fi simțit Judd dacă ar fi apărut informații noi legate de cazul respectiv.

— Pentru mine a fost diferit, a răspuns în cele din urmă, privind fix la drum. S-a descoperit cadavrul. Nu știi dacă asta a fost mai bine sau mai rău. Mai bine, probabil, pentru că n-am rămas cu întrebări fără răspuns, a observat, încleștându-și dinții o clipă. Mai rău, a continuat, pentru că niciun tată n-ar trebui să vadă vreodată așa ceva.

Am încercat să-mi imaginez prin ce trecuse când văzuse trupul fiicei lui și imediat mi-am impus să-mi opresc